

DIE DES NACHTS ZIJN HUIS BEWAAKT - door A.W.C. Van Dijk

<http://preken.dewoesteweg.nl/bestanden/Die%20des%20nachts%20zijn%20huis%20bewaakt%20-%20A.W.C.%20Van%20Dijk.pdf>

Ds. Mallan: Dit boek waarvan de verschijning al enige tijd in de advertenties is aangekondigd, moet een beschrijving van het leven en de werken van Theodorus Van der Groe betekenen. De schrijver van dit boek is de heer A.W.C. Van Dijk. Deze schrijver heeft met de uitgave van dit boek een bepaald doel gehad, namelijk om Van der Groe voor het karretje van zijn eigen zienswijze te spannen. De lezers die al reeds lang abonnee zijn van ons blad, zullen zich kunnen herinneren dat we in 1968 ons genoodzaakt hebben gezien om enige artikelen te schrijven over de zekerheid des geloofs, zoals die door Van der Groe werd voorgestaan. Op de inhoud van deze artikelen volgde toen ook al een reactie van de zijde van de man die nu de schrijver is van bovengenoemd boek. We hebben toen zijn naam verzwegen, maar hij zal er geen bezwaar tegen hebben als we nu de lezer laten weten dat hij de brieveschrijver was door wie we toen zo fel op onze artikelen over der zekerheid des geloofs werden aangevallen. Daar we toen de bedoeling van Van der Groe reeds hadden toegelicht, heeft hij ons toen met enkele uitspraken van Justus Vermeer willen laten stranden. De lezers zullen zich nog wel herinneren dat we toen met andere uitspraken van Justus Vermeer aangetoond hebben dat zijn bedoeling niet die van de brieveschrijver is geweest.

Commentaar – DJK : Wanneer sommige dominees die door velen als een soort paus vereerd zijn geworden het met hun theologische dwaalleringen niet kunnen winnen, c.q. geen uitweg meer weten, dan gaat men al snel op iemands persoon spelen, zijn werk bespotten, iemands staat verdacht maken, en indirect ook nog veroordelen. Zo ook hier door ds. Mallan die zich door het boek van A.W.C. Van Dijk persoonlijk wist aangevallen, en zich kennelijk eveneens in het nauw voelde gedreven. Verschrikkelijk! Wanneer men dan weinig zinnigs weet te antwoorden, begint men al snel door allerlei laster en spot liefdeloos terug te blaffen. De apostel Paulus verging het niet anders. In bijna iedere zendbrief moest hij mede daarom zijn apostelschap verdedigen. Wat zullen de valse leraren hem belasterd hebben en wellicht hebben uitgemaakt voor de ‘13^e geroepen apostel van Jezus Christus’. Ook de Judaïsten konden het van de apostel niet winnen voor wat betreft de leer die naar de Godzaligheid is. Zij preekten een leer die naar de mens is, (net zoals hier ds. Mallan), maar de apostel verkondigde de leer van Jezus Christus die niet naar de mens is, Gal. 1:11. Nu kan en wil ik de heer Van Dijk uiteraard niet vergelijken met de apostel Paulus, maar het ging mij in deze om de liefdeloze reacties, en om de inhoud van het spreken van zijn tegenstanders. Wat dat betreft is er niets nieuws onder de zon, maar toch iedere keer weer een droeve zaak om te ondervinden. Naar mijn bescheiden mening was de bedoeling van dit lezenswaardige boek van de heer Van Dijk niet een persoonlijke aanval te openen op de persoon van ds. Mallan (of andere dominees), doch wél zeer terecht op diens misleidende onderwijs in zijn preken en nog veel meer door zijn veelvuldig geschrijf in de Wachter Sions, waaraan vele nog niet verlorene zielen, zonder enig Fundament hebbend in Christus, vanuit hun diensthuis der zonden nog immer zijnde onder de toorn Gods en vloek der wet, zich valselyk vertroost hebben, gestolen hebbende het Brood der kinderen dat hen (nog) niet toekwam. Deze misleidende leer heeft vele vrome opgeknapte (doch onbekeerde) zielekens gebaard, vele Avondmaalgangers die Christus niet kennen gebaard, vele ongeroepen ambtsdragers en

dominees de euvele moed gegeven hun ambten te aanvaarden, en vele valse bakkers die een on-Bijbelse taal zijn gaan spreken gebaard. Kort gezegd leerde ds. Mallan niet overeenkomstig Gods Woord dat de overtuigingen van Gods heilige wet de zonden levend maken, Rom. 7:9, Rom. 3:20, maar juist de zondaar geestelijk levend maakt door de Heilige Geest. Hier stelde hij het veronderstelde zaligmakende geloof, middels een valse wedergeboorte die de toetst der Schrift niet kan doorstaan. Onder de voorwaarde dat dit geloof wel in Christus eindigen moest. Zo niet, dan was het geen waar geloof. Ds. Mallan vereenzelvigde het geloof in Gods heilige Wet tot verdoeming en doding met het geloof in het Evangelie tot levendmaking, verlossing en behoudenis. Zie daar de gruwelijke vermenging in zijn verderfelijke leringen! *'Wie de schoen past trekke hem gerust aan'*, zal ds. Mallan destijds gedacht hebben toen hij het boek van de heer Van Dijk onder ogen kreeg. Die schoen heeft hij ook aangetrokken, en hoe helder en klaar blijkt uit zijn kritiek dat hij het niet alleen als een aanval op zijn leer, maar nog meer op zijn pauselijke persoon beschouwde. Want, wat had de persoon van ds. Mallan in zijn kerkverbandje en ver daar buiten waard geweest wanneer hij net als Theodorus Van der Groe, als een getrouw dienstknecht des Heeren, de rechtvaardigingsleer van de apostelen gepredikt had? Wellicht had hij dan door velen gestenigd in plaats van bewierookt en geprezen worden. Dus wat stond hem dan anders te doen een tegenaanval te openen op de persoon van de heer Van Dijk, in plaats van een poging te doen om de leer die Van Dijk aanhangt Bijbels te weerleggen. Ga ik met dit commentaar ds. Mallan dan nu een trap na geven? Nee, het gaat mij niet om de persoon van ds. Mallan, maar temeer om zijn misleidende onderwijs waardoor hij velen op het verkeerde been heeft gezet én te vroeg vertroost en ingezegend heeft. Verder blijf ik van zijn staat af, daar ik zijn Rechter niet ben. Maar het is helaas wel waar dat ds. Mallan meer kwaad dan goed heeft gedaan middels met name zijn leringen in de Wachter Sions. Als ik denk aan zijn persoon die ik persoonlijk niet gekend heb, dan moet ik altijd denken aan de woorden van de apostel Jacobus: "Toon mij uw geloof uit uw werken..." Dan kan ik helaas niet anders opmerken dan dat hij, net zoals zijn leermeester dr. Steenblok, een kerkverband achtergelaten heeft waar helaas weinig of geen liefde en vrijheid heersen, maar temeer een geest van angst en vrees, van farizeïsme en dienstbaarheid, van dreiging en verdachtmaking, van haat en nijd, van duisternis en gebondenheid, de boventonen voeren. *Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid, Gal. 5:22.*

Ds. Mallan: Maar we laten die artikelenreeks uit die tijd nu verder rusten, hoewel het verhelderend zou kunnen werken als die artikelen nog eens onder de aandacht van de lezers kwamen. We bepalen ons nu echter bij het boek dat thans is uitgegeven en waaruit we enkele gedeelten willen citeren om de lezers een indruk van de bedoeling van de schrijver te geven. Als hij op bladzijde 31 schrijft over Van der Groe als boetgezant, dan brengt hij ons het volgende onder het oog:

Citaat uit boek Van Dijk : *Ook de overtuigden en ontwaakten onder zijn gehoor spreekt hij aan. Dit waren die misschien wel met hete tranen onder zijn prediking hadden gezeten. Mensen die in hun ongeluk liepen, met de dood dagelijks voor ogen. Mensen die hartelijk met zijn ontdekkende prediking instemden. Deze mensen zullen toch wel door Van der Groe zijn getroost? Zulke hebben toch vertroosting van node? In onze dagen zouden zulke mensen zeker als 'de bekommerde kerk' zijn aangesproken en als zodanig een plaats hebben gekregen op de 'gezelschappen van Gods volk'. Hoort hoe Van der Groe deze mensen aanspreekt: "Gij overtuigden, die in een gezicht van zonden leeft en nochtans de zonden niet afstaat en tot Christus gaat, maar de hemel met uw zuchten en tranen meent te verdienen en het leven uwer hand te*

vinden. God laat u ernstig tot geloof en bekering roepen en bied u nog genade en verzoening in Christus aan. Maar zo gij langer weigeren wilt ze te ontvangen, zo bedriegt u de Heere, dat hij Zijn Hand van u zal aftrekken en u aan de verstoktheid uwer harten zal overgeven, u verwerpen als een koek die niet omgekeerd is." Met alles wat deze mensen aan genadens hadden ontvangen, waren ze toch nog buiten Christus en zij zouden het zwaarste oordeel ontvangen als ze door hun vervloekt ongeloof nog langer Christus bleven verwerpen en Zijn bloed onrein achten. Zo behandelde Van der Groe 'zoekende zielen'!

Commentaar – DJK : Naar mijn bescheiden mening heeft de heer Van Dijk juist de leer, en niet de persoon, van Theodorus Van der Groe bij vernieuwing naar voren willen brengen, en dat in een tijd dat bijkans geheel Nederland met een valse dwaalleer verpest en vergiftigd was geworden. In een tijd dat men de christen liever hoorde preken, dan de Christus der Schriften. De leer der reformatoren die op hun beurt terug gegrepen hadden op de zuivere leer van Christus en Zijn apostelen, was ingeruild voor de prediking van de bevinding der heiligen. Moet er in de prediking dan geen bevinding gepreekt worden? Ja, natuurlijk wel. Maar wat was er dan gebeurt en misgegaan...?? Velen hadden vanaf met name de Nadere Reformatie een nieuwe theologie samengesteld vanuit de bevinding der heiligen, en daarmee de rechtvaardigingsleer der apostelen op een tweede plaats gesteld. Hieruit is een gruwelijke roomse vermenging van Wet en Evangelie ontstaan. Probeer maar eens een preek over HC zondag 7 in de afgescheiden kerken te beluisteren. Daarin zijn deze afwijkingen en verminkingen in de leer zeer duidelijk te vernemen. De reformatie leerde in HC zondag 7 (vraag 21) "Een waar geloof is niet alleen een stellig weten of kennis, waardoor ik alles voor waarachtig houd, wat ons God in Zijn Woord geopenbaard heeft, maar ook een vast vertrouwen, hetwelk de Heilige Geest door het Evangelie in mijn hart werkt, dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken is, uit louter genade, alleen om der verdienste van Christus wil." Deze klaar heldere woorden zijn dus de inhoud en het begin van het zaligmakende geloof in Jezus Christus, tot verlossing en eeuwige behoudenis...!! Hoe legt de afscheiding deze zondag dan uit...?? Wel namelijk als volgt, nadat men de kennis der ellende, c.q. het geloof in Gods heilige wet in HC zondag 2 t/m HC zondag 6 heeft behandeld, stelt men zichzelf en de gemeente de vraag: "Waar begint het zaligmakende geloof van HC zondag 7 mee...?!" Waarop men vervolgens weer terugvalt op de inhoud van HC zondag 2 t/m zondag 6, door vanuit Rom. 3 vers 20 te zeggen: "met de kennis der ellende!" Terwijl de reformatoren eendrachtelijk leerden dat het geloof zoals verwoord in HC zondag 7 juist begint met de verlossing van mijn onhoudbare ellende door het zaligmakende geloof in Jezus Christus. Kort samengevat komt het hier op neer, in de afgescheiden kerken begint HC zondag 7 met de ontdekking van mijn zonden en ellende, en volgens de reformatie begint HC zondag 7 met de bedekking van mijn zonden en ellende door het verzoenende en reinigende bloed van de Heere Jezus Christus. Zie daar de grote verminking in de leer der afscheiding, en dus ook van ds. F. Mallan. Maar niet alleen daar, want schier geheel Nederland is inmiddels met deze leer verpest geworden. Het geloof waardoor de Kerk verenigd is in Jezus Christus hebben zij gescheiden van het metterdaad in Hem geloven tot rechtvaardigheid. Terwijl toch de apostel het volgende in Rom. 5 vers 1 over het geloof betuigt: "Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus Christus." Maar bij ds. Mallan was het mogelijk dat iemand in Christus verenigd was, (door een verondersteld geloof), echter zonder Hem te kennen door geloofskennis en geloofsvertrouwen, en de vrede met God nog moest ontberen. Zie daar hoe een zondaar volgens de leer van Mallan valselijk in de vrijheid Christi kon staan, evenwel nog treurende over een onverzoende hemelhoge schuld. Zie daar hoe een zondaar tegelijk

getrouwd kan wezen met de eerste en de Tweede Man, Rom. 7:1-3. Deze theologische dwaasheden heeft ds. Mallan nooit beseft, en heeft er daarom tot aan zijn laatste dag vastgehouden. Erger nog, hij heeft anderen ook opgeleid om deze leer te verbreiden en met hand en tand te handhaven. Nu staan sommige dwaalleringen los van de staat van de persoon die deze dingen leert of geleerd heeft. Dit zeg ik, omdat ds. Mallan wél de drie benodigde stukken tot zaligheid leerde, zij het vanuit een valse leer waarin Gods heilig recht niet geëerd, maar gekrenkt, gebogen, en ontheiligt werd. Dit is hetgeen de heer Van Dijk door zijn boek nogmaals heeft willen aantonen. Dus niet door de persoon van Van der Groe, maar door diens leer wederom naar voren te brengen die velen helaas de rug toegekeerd hebben. Later nog meer hierover. Nu gaat de leer van een dienaar Gods nooit buiten zijn persoonlijk leven om, vandaar de volgorde in het boek, door eerst enkele dingen te zeggen over zijn afkomst en leven, om te eindigen met de theologie en prediking van Theodorus Van der Groe. Ik kan de verafgoding die ds. Mallan (zeer afgunstig) heeft gemeend te moeten suggereren, hierin niet bespeuren. Van der Groe was één van de weinigen die in de Nadere Reformatie heeft terug gegrepen op de leer der Reformatie. Dat we deze leer der Reformatie schier bijna overal verkwanseld hebben, is hetgeen de heer Van Dijk heeft willen benadrukken. Het feit dat ds. Mallan zichzelf hieromtrent beschuldigt gevoelde, was daarom zeer terecht. Want, het ging hem als geen ander aan! Maar dit had het ergste niet geweest, integendeel. Ds. Mallan had tot inkeer (en ervan terug) kunnen komen door de vele Bijbelse vermaningen en weerleggingen van anderen die wel getrouw bleven aan de leer der reformatoren, net zoals ik met groot berouw heb gedaan. Maar niets bleek minder waar. Want, hij is er helaas tot aan zijn levenseinde in doorgegaan.

Ds. Mallan: In het antwoord dat we in 1968 deze boekschrijver hebben gegeven, hebben we hem reeds de vraag gedaan hoe hij over een ontwaakte ziel kan spreken die niet leeft. Men kan dus wakker zijn en nog dood zijn. Daar moet de heer Van Dijk ons altijd nog een gezonde Schriftuurlijke verklaring van geven. Hij moet, zonder remonstrants te worden, voor ons eens ophelderen dat een dood mens wakker kan zijn. Voor ons bestaan er geen ontwaakte mensen die geestelijk dood zijn. In Efeze 5 vers 14 lezen we: “Daarom zegt Hij: Ontwaakt, gij die slaapt en staat op uit de doden, en Christus zal over u lichten.” Wat de schrijver daar citeert uit Van der Groe, daar zijn we het goed mee eens, want we weten wel van Van der Groe dat hij de mensen niet in een overtuiging buiten Christus zalig sprak. En dat hopen wij ook niet te doen. Als de opmerking van de schrijver over de behandeling van de bekommerde kerk en de zoekende zielen misschien aan ons adres gericht is, dan beschuldigen wij hiermee de schrijver van vuile laster.

Commentaar – DJK : Ds. Mallan leerde wel degelijk het begin van het geestelijk leven uit Christus onder de overtuigingen en vloek der wet. Waar Christus in de verwerving des Heils Zijn bestaan en leven moest afleggen onder de toorn Gods, onder de vloek der wet, aldaar kon volgens ds. Mallan een verkoren zondaar in de toepassing des Heils het leven Christi alrede deelachtig wezen. Bij ds. Mallan behoefde een verkoren zondaar niet eerst in het badwater der wedergeboorte geestelijk te verdrinken om er vervolgens met/door Christus levend gemaakt door inlijving des geloofs uit opgericht te worden. Wanneer ds. Mallan zelf een zielsbevindelijke kennis van deze zaken gehad zou hebben, dan zou dit betekenen dat hij gedurig dwars tegen zijn eigen zielsbevindingen ingepreekt zou hebben. Het had ds. Mallan voor wat betreft de valse wedergeboorte die hij leerde, wellicht een stuk beter uitgekomen wanneer bijv. Romeinen 6 nooit in de Bijbel geschreven was geworden. Misschien wat cru opgemerkt, maar toch beslist

geen onwaarheid. Ik heb dit ook weleens tegen anderen gezegd die de rechtvaardigingsleer zoals met name verwoord in de Romeinen- en Galatenbrief van de apostel Paulus in hun spreken en hun geredeneer geheel voorbij gingen: “Waarom scheurt u deze twee apostolische zendbrieven niet gewoon uit uw Bijbeltje, dan heeft u er geen last meer van?” Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, also ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met Hem een plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding; Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde, Rom. 6:3-7.

Met volgende kanttekeningen:

7) In Christus Jezus gedoopt zijn,

Namelijk om te betuigen onze gemeenschap, die wij met Christus hebben door het geloof.

8) in Zijn dood gedoopt zijn?

Dat is, door de doop verzekerd worden dat wij gemeenschap hebben aan Zijnen dood, waardoor niet alleen onze zonden voor God verzoend zijn, maar ook de Heilige Geest is verworven, door wiens werking de verdorvenheid, die in ons is, haar leven of heersende kracht is benomen, hetwelk is de eerste trap onzer wedergeboorte; Tit. 3:5,6. De apostel schijnt hier te zien op de wijze van dopen, in de warme Oosterse landen veel gebruikelijk, waar de mensen geheel in het water ingedoopt werden, een weinig tijds onder het water bleven, en daarna uit het water oprezen; en aan te wijzen, dat deze indoping en blijven in het water ene afbeelding is van Christus' dood en begrafenis, en het oprijzen uit het water van Zijne verrijzenis.

9) met Hem begraven,

Dit is de tweede trap onzer wedergeboorte, die ons door den doop wordt verzegeld, namelijk de toeneming en volharding in de doding der zonde in ons, gelijk de begrafenis ene volharding was van den dood van Christus, Rom. 6:6.

11) also ook wij

Dit is de derde trap onzer wedergeboorte, die wij door de kracht der opstanding van Christus ontvangen, en ons door den doop wordt betekend en verzegeld; namelijk dat wij kracht ontvangen hebben om voortaan in nieuwigheid des levens, dat is in heiligheid en reinigheid te wandelen; Efeze 5:26-27.

12) één plant geworden zijn

Of, tezamen geplant zijn; ene gelijkenis, genomen van een ent, die in een jeugdigen boom ingegrift wordt, welke tot ééne plant wordt met den boom en het sap des levens en der vruchtbaarheid uit hem trekt. Alzo, wil hij zeggen, die met Christus, als de stam, door het geloof zijn verenigd [waarvan de doop ook een teken is, Gal. 3:27], die verkrijgen door den Geest van Christus de kracht niet alleen om de zonden te doden en allengskens te begraven, maar ook om in nieuwigheid des levens meer en meer op te staan en ter ere Gods heiliglijk te leven; Joh. 15:1.

Ds. Mallan: Maar we gaan verder. De schrijver is zich in zijn boek nog wel wat duidelijker gaan ontpoppen. Op bladzijde 61-63 gaat hij aantonen hoe Van der Groe geen had voor troostelozen. Hij wierp volgens de schrijver de paalen van het Evangelie niet voor de zwijnen. Niet voor de wereldse zwijnen, maar ook niet voor de 'toegekeerde' zwijnen. Wie de toegekeerde zwijnen zijn en hoe ze door Van der Groe behandeld werden, brengt hij ons op bladzijde 62 onder het oog, terwijl hij dan zijn redenering hierover besluit met op bladzijde 63 het volgende te zeggen:

Citaat uit boek Van Dijk : *Zo sprak Van der Groe tot dezulken, die Christus door hun verdoemelijk ongeloof bleven verwerpen. Als het echter gaat over de zwakste zuigeling in de genade, dan schrijft diezelfde Van der Groe: "Ik mag in waarheid zeggen, geloofd zij den Heere, dat Hij mij een week en teder harte heeft geschonken en innerlijke barmhartigheid voor het geringste schaapje Zijns Zoons, en voor het zwakste lammetje, zodat ik het geen kwaad zou mogen doen, maar het liever in alle dagen in mijn schoot zachtkens willen strelen, totdat het sterk en gezond wierde." Als Van der Groe hier over de zuigelingen spreekt, dan wordt zijn hart week en teer. Maar dan moeten het wel echte zuigelingen zijn, die met Paulus kunnen betuigen: "Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede met God..." Zo'n zuigeling had Van der Groe van nabij meegemaakt, namelijk zijn geliefde zuster Eva Van der Groe, die bij haar broer in de pastorie woonde. Eva, die met een geredde ziel, als een nieuwgeboren kindeke, hongerde en dorstte naar de gerechtigheid van Christus.*

Commentaar – DJK : Wat ds. Mallan door zijn dwalingen menigmaal heeft nagelaten, heeft Van der Groe juist wel mogen doen. Van der Groe heeft het destijds niet voor niets gezegd: Wie in het stuk der wedergeboorte dwaalt, dwaalt wezenlijk in alle stukken. En daarbij zei de grote Maarten Luther dat de leer der kerk valt of staat met het stuk van de rechtvaardigmaking. Luther en Calvijn hebben eendrachtig geleerd dat een wedergeboren ziel met bewustheid gerechtvaardigd is door het geloof, en andersom ook, dat gerechtvaardigde zondaar een wederomgeboren zondaar is door de inlijving des geloofs waardoor hij het nieuwe leven uit Christus ontvangt. Lees hier wat bijv. Ursinus schrijft over het vertrouwen dat in het zaligmakende geloof in Jezus Christus gezeteld is. Iedere zuigeling in de genade, en ieder kind, jongeling en vader in de genade heeft kennis van dit vertrouwen, hoewel een vader door opwas een diepere en vastere kennis van dit vertrouwen in Christus heeft dan een zuigeling in de genade. Ik citeer Ursinus:

"Een vast vertrouwen, waardoor het van de andere (geloven n.l.) wezenlijk verschilt. Dit vertrouwen is een toeëigening van de genadige kwijschelding der zonden door en om Christus' wil. Zo'n vertrouwen behoort onafscheidelijk bij het ware geloof. Want door een blote kennis, gepaard met toestemming, kan niemand zalig worden, aangezien „de duivelen ook zo geloven en sidderen”, Jak. 2 : 19. Daarom voegt de Apostel het vertrouwen bij het geloof, Ef. 3 : 12: „In Denwelke (n.l. Christus) wij hebben de vrijmoedigheid en den toegang met vertrouwen door het geloof aan Hem”; en in Hebr. 11 : 1 wordt het geloof „een vaste grond der dingen die men hooft” genoemd. De eigenschap van dit geloof is: zich in God gerust te stellen en te verbidden vanwege dit zo grote goed. De Werkmeester van het geloof is de Heilige Geest; zie Vraag 65. Het instrument, waardoor het gewerkt wordt, is het Evangelie, waaronder ook het gebruik der sacramenten begrepen is. De zetel van dit geloof is de wil en het hart van de mens, Rom. 10 : 10: „Met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid.” Zo is dan dit rechtvaardig- of zaligmakende geloof onderscheiden van de andere soorten geloof, aangezien dit geloof alleen een vast vertrouwen is, waardoor wij ons Christus' verdienste toeëigenen. En dat geschiedt, wanneer wij stellig geloven, dat de gerechtigheid of verdiensten van Christus ook ons geschonken en toegerekend worden. Een vertrouwen is een werkzaamheid van het hart en de wil,

daar ze een bepaald goed zoeken en daarop met blijdschap rustig steunen; of: (vertrouwen is) zich geheel op een zaak verlaten, zoals ook de betekenis is van het Griekse woord „pistis”, waarmee het geloof wordt uitgedrukt. Het is ook onderscheiden van het historisch geloof, omdat het rechtvaardigend geloof wel het historisch geloof in zich bevat, maar het historisch geloof is niet voldoende voor een rechtvaardigend geloof, zo min trouwens als de andere twee. Maar wat het rechtvaardigend geloof eigenlijk is, verstaat niemand dan wie gelooft en met dit geloof begiftigd is; zoals iemand die nooit honing proefde, de smaak ervan niet kent, hoeveel hij dan ook over zijn zoetigheid hoorde. Want iedere gelovige bevindt bij zichzelf - wat hij aan anderen uiteenzetten kan - het volgende: Hij gelooft, dat alles wat in de Schrift begrepen is, waar en van God is. Hij voelt zich verplicht, om al deze dingen vast te geloven en te omhelzen. Want, zo redeneert hij: Is dit Woord waar en Goddelijk, dan is het ook billijk, dat ik het geloof. In dit alles aanschouwt, omhelst en eigent hij zich in het bijzonder de belofte des Evangelies toe, met betrekking tot Gods genade of vergeving der zonden, en het schenken van de gerechtigheid en het eeuwige leven aan alle gelovigen, om Christus' wil en dóór Hem. Want „die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven”, Joh. 3 : 36. Door dit vertrouwen rust hij vast op Gods tegenwoordige genade jegens hem, en op grond daarvan mag hij het volgende besluit vaststellen inzake de toekomstige genade: Aangezien God mij nu zo liefheeft en mij zulke grote goederen geeft, zal Hij mij ook voor eeuwig behouden. Want Hij is onveranderlijk en Zijn genadegiften zijn onberouwelijk.” Krachtens deze (verkregen) goederen ontstaat er blijdschap in het hart en een vrede in de consciëntie, die alle menselijk begrip te boven gaat. Hij heeft een wil en ernstig voornemen, om God in alles wat Hij wil, gehoorzaam te zijn, en dat: zonder enige uitzondering, door alles, wat God wil dat gedaan en geleden wordt, te doen; ook al raast en tiert de duivel en de wereld nog zo hevig. Wie gelooft, die ervaart deze dingen in zich, en wie deze dingen in zich ervaart, die gelooft werkelijk.” (Citaat uit het schatboek, over HC zondag 7)

DJK vervolg: De leer die Ds. Mallan zijn leven lang verkondigt heeft, was daarentegen een leer die dienstbaren middels een valse wedergeboorte buiten Gods recht om in de vrijheid zette, en Gods verlost volk in grote verwarringen en donkerheid heeft gebracht, waardoor zij menigmaal de vertroosting moest ontberen die hen naar Jes. 40:1-2 juist toekwam. Hoevelen van Gods verlost lieve volk verstonden hun verlossing door deze vervloekte leerdwalingen uiteindelijk niet meer, waardoor zij menigmaal in duisternis en onder een gevoelige dienstbaarheid werden terug gedreven. Hoevelen van Gods verlost volk hadden tenslotte ook geen lust meer om in het midden der gemeente de dood des Heeren te verkondigen, vanwege dat het merendeel aan de tafel des Heeren geen kennis aan hun Verlosser en Zaligmaker had. Menigmaal was er dan geen gemeenschap der heiligen meer. Ik heb daar enkele dingen over geschreven. Lees hier verder:

<http://www.dewoesteweg.nl/artikelen-meditaties/want-het-koninkrijk-gods-is-niet-gelegen-in-woorden-maar-in-kracht/>

<http://www.dewoesteweg.nl/artikelen-meditaties/zwakgerechtigden/>

<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2009/06/mailwisseling-over-twijfelmoedige-en-zwakgelovige-verloste-zielen.pdf>

Ds. Mallan: Volgens de schrijver zou men dus pas een kind in de genade zijn, als men met zekere bewustheid kan spreken van die vrede met God door Jezus Christus. Dan zou er pas van nieuw leven sprake zijn en dat zou Van der Groe ons dus leren. Op de volgende bladzijde vertelt hij ons echter van een matroos, die onder de prediking van Van der Groe een pijl in het hart

kreeg en uit moest roepen: “Draag mij uit het leger, want ik ben gewond.” Verder vertelt hij ons niets van die man. We zouden alleen aan de schrijver willen vragen of hij deze vrucht op de prediking van Van der Groe beter maar niet weg had kunnen laten, want we kunnen ons onmogelijk indenken dat deze matroos gelijk al heeft kunnen zeggen toen hij uit de kerk ging, dat hij nu gerechtvaardigd was door het geloof en vrede met God gevonden had. Die man zal wel onder het gevoel van zijn schuld de kerk uitgegaan zijn. Maar dan was hij toch volgens de schrijver nog geestelijk dood. Hij was alleen ontwaakt. De lezer voelt misschien wel aan waar we nu heen willen. Het is onze ernstige grief die we hebben tegen deze levensbeschrijving van Van der Groe, dat de schrijver de ware ellendekennis (we bedoelen daarmee dus geen algemene overtuigingen) buiten het leven der genade durft te plaatsen en voor zulk een stelling de geschriften van Van der Groe durft te misbruiken. De schrijver heeft de strekking van de prediking van Van der Groe nog nimmer goed begrepen, al denkt hij ook van wel. We hebben in onze artikelenreeks van 1968 ook al enige toelichting gegeven aangaande de strijd die Van der Groe met de gevoelsgodsdienst van zijn dagen te voeren had. Deze strijd gaat ook nog steeds door en daarom zijn voor ons de geschriften van Van der Groe ook van zulk een onschatbare waarde, hoewel wij van Van der Groe geen afgod hopen te maken, wat de schrijver wel doet. Daarover straks nog.

Commentaar – DJK : Deze artikelenreeks uit 1968 over de zekerheid des geloofs hebben we kunnen achterhalen, en hopen we als aanvulling op dit commentaar te Zijner tijd met de hulpe van God te gaan weerleggen. Verder was ds. Mallan in zijn leer een veel groter liefhebber van Holtius, Comrie en Kersten, dan van de theologie van Theodorus Van der Groe die hij zodanig heeft verdraait om zijn eigen leerdwalingen te staven. Hij heeft de theologie eerder stinkende gemaakt, dan geëerd en geprezen. Dat is klaar en helder uit de werken en prediking van ds. Mallan gebleken. We kunnen wel veinzen dat het anders is, maar er zijn gelukkig nog moedige mensen die de leer van paus Mallan aan de kaak van Gods Woord hebben durven stellen. Dat hen dit niet in dank werd afgenomen door de werkheilige vrome godsdienstige farizeeërs is heel goed te begrijpen. Want stel je voor dat deze weerleggingen eens waar zijn, dan kunnen zij hun heimelijke en stiekeme bekeringen waar God niet van weet wel wegwerpen voor de motten en vledermuizen. Ik zou niet anders en liever wensen, geliefde lezer. Ook in deze is het beter ten halve te keren dan ten hele te dwalen! De leer van Van der Groe leende zich namelijk niet voor de grijze tussenwegen en gruwelijke ontsporingen, alwaar de leer van Holtius en Comrie zich helaas wel voor leende. Verder deed ds. Mallan in deze alinea aan theologische buiksprekerij door valselijk te suggereren dat van der Groe anders bedoeld heeft te zeggen als dat de heer Van Dijk hier uit zijn nagelaten werken geciteerd heeft. Ik acht dat ds. Mallan uit de theologie van Van der Groe haalde wat hem dogmatisch aanstond en uitkwam, en verder de goede naam van Van der Groe misbruikte om zijn schrijfsels bij tijden van een weinig meer theologisch gewicht te willen voorzien. Hij kon het immers niet maken om de schier overal hooggeachte Theodorus Van der Groe aan zijn kerkelijke laarsje te lappen. Voor wat betreft die matroos die ik natuurlijk niet ken, het volgende. Wellicht was dit een ziel die God begon te bearbeiten, door geestelijke ontdekking, ontgronding, en ontbloting. Wanneer deze matroos een verkoren vat was, dan moest ook bij hem eerst het oude kleed ontnomen worden, zoals het de verloren zoon aan de voeten van zijn vader verging, waarna hij met een nieuw Kleed werd omhangen, een ring aan zijn vingers, en schoenen aan zijn voeten kreeg aangedaan. Wanneer deze matroos een gekende des Heeren was, dan zal ook hij op de markt van vrije genade eerst alles hebben moeten verkopen, om vervolgens die ene Parel van grote waarde te hebben kunnen kopen. Wanneer

deze matroos een graver was in de akker van Gods Woord, en hij daar die verborgen Schat gevonden had, dan moest ook hij eerst die Schat verbergen en naar huis gegaan zijn om alles te verkopen om deze akker waarin die Schat verborgen was, te hebben kunnen kopen. Zie daar de prediking van Gods genade door de weg van Zijn heilige Recht. Door de kruisdood naar de opstanding ten eeuwige leve! Door de vloek naar de eeuwige zegen. Maar volgens de leer van dominee Mallan had die matroos al gekocht, aler hij alles had leren verkopen, was hij aan Gods kant in Christus alrede omhangen met dat nieuwe Kleed der gerechtigheid, aler hem zijn oude zondekleed was ontnomen. Weet u wat dit kort samengevat wil zeggen, lezer? Namelijk, dat bij ds. Mallan de ontdekking der wet, de verlossing in Christus alrede was. De dorst naar Christus vanuit het diensthuis der zonden, was bij Mallan alrede het drinken en de lessing van de dorst door het Water des eeuwigen levens. Dat God door deze weg niet aan zijn Recht komt, en niet al Zijn deugden verheerlijkt worden, maar juist eerder gekrenkt en ontheilgd, daar had ds. Mallan helaas geen theologisch oog voor. En dit is naar mijn bescheiden mening nu juist dé zaak waar de heer Van Dijk door middel van zijn boek over Theodorus van der Groe zeer terecht de aandacht heeft willen vragen in behoudend kerkelijk Nederland. Niet om dominees aan te vallen, maar om hen in liefde toe te willen schreeuwen: *'keer toch weder, keer toch weder....!!'* Maar voor zijn liefde stond ds. Mallan hem tegen, Psalm 109 vers 4. Dit was hetgeen de heer van Dijk met de psalmdichter van de oude dag helaas moest betuigen en constateren. Hoe weinig mensen zullen de rechte bedoeling van zijn uitgegeven boek begrepen hebben, en nog minder de theologie van Theodorus Van der Groe hebben willen horen en verstaan...?? We leven in een tijd dat de meesten te beroerd zijn om zelf te onderzoeken. Mijn domineetje onderzoekt wel voor mij. Daar hebben wij het tenslotte veel te druk voor. We hebben wel veel tijd voor ons aardse huis en de aankleding ervan, maar wanneer het ons geestelijk eeuwige huis betreft hoe droevig is het dan vaak niet gesteld? Maar bedenk wel, dat u ten eerste nooit uw valse leraar ergens van zal kunnen beschuldigen. Want ge hebt ten eerste zelf verzaakt om dagelijks de Schriften te onderzoeken die van Hem getuigen. Vandaar de pausvorming en kerkelijke hiërarchieën die in schier alle kerkverbanden inmiddels weer zijn ontstaan, alwaar men niet meer wenst te dienen maar veel liever als kardinalen en pausen wenst te heersen, alwaar de mannen die het denken te weten elkaar bevechten om de eer, om de meeste kennis, om de meeste gaven, om de meeste kerkelijke macht, om het meeste geld, om de mooiste kerkelijk posities, vul verder zelf maar aan. Net als Rome destijds, die het gewone volk het liefst zo lang mogelijk van en voor de domme hield. Hoe weinigen beseffen dat we niet alleen voor wat betreft de zuivere leer, maar ook omtrent dit soort zaken wezenlijk tot Rome zijn terug gekeerd.

Ds. Mallan: Maar Van der Groe kreeg zelfs Jacob Groenewegen tegen zich. Ook daar deelt Van Dijk in zijn boek ons iets van mee. Zo brengt hij ons op bladzijde 76 en 77 het volgende onder het oog:

Citaat uit boek Van Dijk: *Wie kent niet het bekende gedicht van Jacob Groenewegen uit de 'Lofzangen Israëls': Zoete banden die mij binden...? Wie was toch deze Jacob Groenewegen, door een predikant zijn tijd met 'eerwaarde' aangesproken? Hoogstwaarschijnlijk is hij ouderling geweest in de hervormde gemeente van Werkendam. Hij was in ieder geval een vooraanstaand man op het kerkelijk erf van zijn dagen. Iedereen bijkans noemde zijn naam met achting. Op de gezelschappen wist hij leiding te geven. Wie kende hem niet? Hij was een vader voor de zuigelingen en een raadgever voor de bekommerden. Wie was toch deze Jacob Groenewegen, de strijder aan de zijden van Van der Groe voor de 'oude orthodoxe leer'? Nog eenmaal: Wie was toch deze hoogverlichte man, die de heiligmaking najaagde, zonder welke niemand de*

Heere zal zien? Beeft en schrikt, o mensen, als wij u zeggen dat deze Jacob Groenewegen een bittere vijand was van Recht en Gerechtigheid en derhalve een doodsvijand van Theodorus Van der Groe. Wanneer u nog enige separatie mag hebben dan weet u, dat een mens vele bevindingen kan hebben en toch geen zaligmakende genade. Dan weet u, dat een mens als Bileam kan profeteren door de Geest Gods, als Saul een ander hart kan ontvangen, als Judas een apostel des Heeren kan zijn, en toch een geveinsde en verworpene zijn. Dan is het u eveneens niet onbekend dat een mens door de kennis van Christus de besmettingen der wereld kan ontvliesen, met Kapernaüm tot de hemel toe verhoogd worden en toch eenmaal tot de hel nedergestoten worden. Deze mensen zijn in de diepste grond het vijandigste, omdat ze het dichtst bij Christus en de ware genade geweest zijn. Deze vijandschap, die dodelijke vijandschap tegen het Recht Gods en de Gerechtigheid van Christus, kwam bij Jacob Groenewegen steeds meer openbaar. De satan wilde deze man gebruiken om zijn helse pijlen in gal gedrenkt op het schaapke Jesu, Theodorus Van der Groe, af te schieten.

Ds. Mallan: Wij schrijven nu verder maar niet meer af wat de heer van Dijk over Jacob Groenewegen ons meedeelt, want eerlijk gezegd krijgen we een naar gevoel over ons, als we een jonge man uit deze tijd zo'n onbarmhartig oordeel horen vellen over iemand wiens bekende lofzangen de snaren der ziel van Gods ware volk van innerlijke heilige aandoening hebben doen trillen. In de brieven die Van der Groe aan Jacob Groenewegen heeft geschreven is door ons een andere toon te beluisteren. Hij spreekt hem zelfs iedere keer nog als 'lieve Jacob' aan. Binnenkort hopen we over de tijd uit de strijd van Van der Groe nog wel iets meer te schrijven, dus daar gaan we nu niet verder op in. Alleen willen we eerlijk zeggen, dat we het geheel eens zijn met wat Van der Groe aan Groenewegen heeft geschreven, maar toch ook niet uit het oog verliezen dat er op bepaalde punten ook in die tijd wel wat langs elkaar heen geredeneerd is. Daar droeg Comrie leed over en hij heeft daarom uit liefde wat meer duidelijkheid hierover proberen te brengen in zijn kostelijke verhandelingen over het zaligmakend geloof. Maar ook Comrie wordt door de heer Van Dijk met minachting aangezien, al is hij in zijn oordeel over Comrie wat voorzichtiger dan over Groenewegen. Het is niet mogelijk om op het geschrijf van de heer Van Dijk thans uitvoerig in te gaan. *We zouden tot een slotsom willen komen. We willen de heer Van Dijk, als hij behoort tot de mensen die de vrede met God hebben gevonden door de bewuste rechtvaardigmaking des geloofs, gaarne uitnodigen om bij ons aan huis er ons eens iets van mee te delen. Dat is toch geen stugge houding die we tegenover hem aannemen? Of kan hij ons dat niet meedelen? We vrezen dat hij nog zo eerlijk zal zijn om te zeggen dat hij tot die gerechtvaardigden niet behoort. Dus moeten we dan aannemen dat hij geheel buiten het leven der genade staat. Maar dan durft deze man toch wel wat aan! Als hij beseft had wat hij neerschreef, dan moest de pen hem wel al bevende uit de vingers zijn gegleden. Maar neen, dat is niet het geval geweest. Hij heeft aan die bekende woorden van de apostel niet gedacht, namelijk: "Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn."* We hebben daarom ook al veel meer over dit boek geschreven dan ons lief was, maar omdat de mensen in hun onwetendheid naar dit boek grijpen om dat de titel hen aanspreekt en omdat zij wel graag een levensbeschrijving van Van der Groe in hun bezit willen hebben, zagen wij ons hiertoe genoodzaakt. De arme schrijver van dit boek heeft er geen erg in gehad, dat hij zich slechts als een blinde beeldendienaar hierin heeft doen kennen. We hebben bij het doornemen van dit boek even aan de profeet Elia moeten denken. De schrijver zal ongetwijfeld Van der Groe als een tweede Elia voor zich zien. Nu is Johannes de Doper werkelijk een tweede Elia geweest, die gekomen is in de geest en kracht van Elia en van wie de Heere Jezus heeft gezegd, dat onder degenen die van vrouwen geboren zijn, niemand is opgestaan meerder dan Johannes de Doper. Maar de apostel Jacobus zegt van Elia, dat hij een mens was van gelijk bewegingen als

wij. Dat is bij de schrijver aangaande Van der Groe in zijn boek niet uit de verf gekomen. Hij laat ons ook nog weten dat er 4 afbeeldingen van Van der Groe bestaan. Het zal de schrijver alleen nog wel ontbreken aan een stenen borstbeeld van Van der Groe in zijn huis. Dat zou hij werkelijk moeten hebben. Dan kon hij zich voor dat beeld dagelijks nederbuigen, want als een mens niet anders heeft, dan moet hij toch zo iets hebben, net als die Micha uit Richteren 18, die als ze zijn efod en terafim hadden weggenomen, de bittere klacht moest laten horen: “Gijlieden hebt mijn goden, die ik gemaakt had, weggenomen, mitsgaders de priester...; wat heb ik nu meer?” Al wat Van der Groe gezegd en geschreven heeft, wordt door Van Dijk van harte onderstreept, tot de stelling over het duizendjarig rijk toe. Van der Groe was toch immers de laatste Ziener? O ja, die benaming komen we ook steeds in dat boek tegen. Ook daar zouden we nog wel wat van kunnen zeggen. Verder moeten de mensen van de schrijver ook nog even weten dat Van der Groe een algemene aanbieder voorstond. Dan wordt dus de scherpe Van der Groe ineens heel erg mild en ruim. Nu, dat was hij ook inderdaad, maar anders dan Van Dijk bedoelt. Voor mensen als de heer Van Dijk was Van der Groe nu juist niet zo mild. En nu zien we ineens Van der Groe in onze gedachten tegenover Van Dijk staan. En wat horen we hem dan zeggen? Dan horen we hem zeggen: “Van Dijk, Van Dijk, ik ben de Christus niet! U kunt me wel verheerlijken, maar hetzelfde oordeel als ge over Groenewegen hebt geveld, treft u, als niet anders hebt dan Van der Groe als ge niet in Christus zijt!”

Commentaar – DJK : Een wijs man beheerst zijn tong, maar een dwaas wordt door zijn tong beheerst. Hoe moeilijk was het hier voor dominee Mallan om zich te beheersen, en zich te beperken op de inhoud van het boek, in plaats van de persoon van de heer van Dijk op een ziekelijke wijze te gaan bespotten en zijn vurige pijlen op hem af te vuren. Zie hier een voorbeeld van de bedreiging, de verdachtmakingen en van de bespottingen waarin Mallan voor menigeen in zijn kerkverband een voorbeeld is geweest. Op dergelijke wijze probeert men anderen, die ze vanuit het Woord niet kunnen weerleggen, te knechten en zo mogelijk de mond te snoeren. Zo de priester, zo zijn kerkvolk. Lees de cursieve tekst uit bovenstaand citaat. Eerst schrijft Mallan met Van Dijk in gesprek te willen gaan, en een paar regels verder houdt hij het erop (zonder Van Dijk zelf gehoord te hebben) dat Van Dijk overal nog buiten staat en geen kennis heeft aan de dingen waarover hij schrijft. Toon mij uw geloof uit uw liefdewerken ds. Mallan, zegt de apostel Jacobus. Toch wel een eremedaille voor Van Dijk die deze laster en hoon om Christus' wille stilzwijgend over zich heen heeft laten komen. Of ds. Mallan met dit soort droevige veronderstellingen een werk Gods in Christus heeft aangetast en aangerand, de Waarheid heeft gekrenkt, en een kind Gods heeft onteert en/of in het nauw heeft gedreven, kon hem kennelijk geen zier schelen. Want indien zij dit doen aan het groene Hout, wat zal aan het dorre geschieden? Verder is het beslist niet teveel gezegd dat Groenewegen een liefhebber was van de grijze tussenweg van Holtius en Comrie. Dit kwam telkens duidelijk naar voren in zijn brieven aan Van der Groe en aan zijn vriend Van Willigen. Lees hier verder over het onderscheid van het geloof in Gods heilige wet en het geloof in Gods heilig Evangelie, ofwel over Gods verdoemende en Gods verzoenende recht. Smeek God of Hij u dit heilgeheim in en door het geloof in Jezus Christus zou willen openbaren.

“Is dan de wet tegen de beloftenissen Gods? Dat zij verre; want indien er een wet gegeven ware, die machtig was levend te maken, zo zou waarlijk de rechtvaardigheid uit de wet zijn. Maar de Schrift heeft het alles onder de zonde besloten, opdat de belofte uit het geloof van Jezus Christus aan de gelovigen zou gegeven worden. Doch eer het geloof kwam, waren wij onder de wet in bewaring gesteld, en zijn besloten geweest tot

op het geloof, dat geopenbaard zou worden. Zo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden. Maar als het geloof gekomen is, zo zijn wij niet meer onder den tuchtmeester. Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus. Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan, Gal. 3 vers 21-27.”

Over de vermenging van Wet en Evangelie

<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2011/01/enkele-dingen-over-de-kerkstrijd-omtrent-de-zuivere-geloofsleer-van-de-18e-eeuw.pdf>

<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2008/11/beschrijving-van-het-oprecht-en-zielzaligend-geloof.pdf>

<http://www.dewoesteweg.nl/vraag-antwoord/weerleggingen/over-hc-zondag-7/>

<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2011/02/vermenging-van-wet-en-evangelie-aangetoond-en-verworpen.pdf>

Weerleggingen van leerdwalingen ds. F. Mallan

<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2010/01/weerlegging-ws-uitleg-ds-mallan-omtrent-veronderstelde-wedergeboorte.pdf>

<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2010/01/weerlegging-ws-dwaalleer-ds-f-mallan-omtrent-jes-54-vers-1-en-gal-4-vers-27.pdf>

<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2010/01/weerlegging-ws-dwaalleer-ds-f-mallan-omtrent-rechtvaardiging-van-eeuwigheid.pdf>

<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2010/03/mailwisseling-met-betuwnaar-omtrent-rechtvaardiging-van-eeuwigheid1.pdf>

<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2010/01/weerlegging-ws-omtrent-uitleg-titus-2-vers-1.pdf>